

Tari István

ÚTRAVALÓ*

„Sorsodzik a hátam”

régóta nézegetem tapogatom
tanulmányozom Bükkország térképét
rajzoló hasogatom dédelgetem
csomóit elágazásait sűrű
repedéseit színezem görcseit
Bukovina – Tamás Menyhért jött ott a
világra Hadikfalván – fáját a bükköt
fűtök vele

és elérzékenyültem
simogatom hamuszürke kérgét a
rovásírás tán első hordozóját
ó ahol

ekkorára nőnek a fák
ott a bánat sem lehet kisművésű
és a reménység is

néha az eget
verdesi ahogyan a madéfalvi
menekültek honkereső reményét
is égisz növeszthette az új haza
meglelése a meghonosodás oly
lélekemelően fiatalító
ereje kirobbanó formája
ahogyan bő másfél évszázaddal
később – a bükkfák simán megérik ezt
a kort – a világ legjobb földjére a
Bácskába való áttelepedés
az anyaországhoz tartozás az új
gyökeret eresztés szívdobogató
izgalma is szintén óriásira
növeszthette a reményt

a menekvés

újabb

huszadik században kóborló
iszonyata előtt a

földönfutás
hosszasan kígyózó hazátlanságba

honosuló keréknyikorgása
előtt
az ezredvégi Rigómezőn
megszületett legújabb mértékegység:

menekült/óra előtt

mekkora
szerencséje volt Tamás Menyhértnek hogy
egy bukovinai magyar családba
született melyben fecsegni szavakat
fecsegni feleslegesen szólni
méltatlanságnak számított melyben még
figyelték egymásra egymás csöndjére
a föld szavára érteni akarták
a föld suttogását melyben még tudták
jól érezték: ha nem értjük a földet
akkor már semmit sem értünk

mekkora
szerencséje volt Tamás Menyhértnek hogy
átélhette megismerhette az
igazi közösséghez tartozás
fölszabadító érzését, amikor
sok száj rakja essze a történetet
amikor *tükre a dal a léleknek*
melyben ha *csillagos kedvvel dallammá*
áradok mintha ajándékot adnék
melyben az anyanyelv a valódi
kapaszkodó

az ínségeleddel
a papsajt a tölgymakkliszt a bükkmakk a
gondolkodást formáló bizonyosság

ahogy Tamás Menyhért szól magyarul úgy
már nem tudnak nem beszélnek nem írnak
magyarul a költők a bukovinai
magyarság *gondolkodása szerint*
formálódó mondatokkal nyelvújítás
előtről megőrzött átmenekített
tartást méltóságot adó jó ízű

nyelven nyilatkozik meg ő régebbi magyar szókkal észjárással melyben az érzelmi gazdagság az érzéletes megjelenítés a legfontosabb Tamás Menyhért jól tudja: az lehet a legértékesebb legizgalmasabb leg**korszerűbb** ami régebbi **korból** való ami túlélte túlélheti a *cseréléses, vakulásos üdőt* aminek a kimondását már nem lehet tovább halogatni nem lehet tovább visszafogni sokszorosan lesajnált szavaink is így kaphatják

vissza igazi jelentésüket a semmitmondás a parttalan fecsegés mellébeszélés korában mekkora szerencséje van a bukovinai magyarságnak a bácsországi porban sárban televényben járni látni beszélni tanuló Tamás Menyhérttel hogy általa hitelesen adhat hírt magáról szenvedéstörténetéről melyben a *„vigy magadval a szüvedben néhány erős fát, meglátod hasznát veszed még”* az éltető útravaló

(2011)

* Elhangzott Tamás Menyhért köszöntéseként a Balassi-emlékkard átadásakor Budán, Bálint napján